

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ

ХИТЪР ПЕТЪР И ЗМЕЯТ

chitanka.info

Едно време — разказва народната легенда — по земята ходели великанни. Те имали големи огнени криле. Когато се дигнели да полетят, ставали невидими. Живеели в дълбоките планински пещери. Щом почнел някакъв бой, великаните първи се вестявали. Невидими бучели над главите на войниците и се биeli помежду си. Когато срещнели сабите си, на небето припламвали светкавици. Тези великанни се наричали змейове. През големия потоп всичките змейове се издавили, защото не знаели да плуват, а по небето не можели да летят дълго — отмалявали им крилете. Останал само един змей. Той влязъл в Ноевия ковчег и чакал, докато водите се дръпнат в моретата, езерата и реките. Когато земята изсъхнала, тръгнал по света. Дошъл и у нас. Настанил се в една балканска пещера. Намерил си една стара вещица да му шъта и тръгнал да дири юнаци.

Срещнал най-напред Хитър Петър. Попитал го отдалеч:

— Хей, човече, ти юнак ли си?

— Юнак съм — отвърнал Хитър Петър.

— Какво можеш да правиш?

— Аз ли, като стисна камък — вода пуша.

— Не вярвам — казал змеят.

— Може да опитаме. Първо ти вземи един камък и го стисни.

Змеят взел от земята камък, стиснал го, на сол го направил, но вода не потекла.

— Гледай сега пък аз — навел се Хитър Петър, взел друг камък и без да го забележи змеят, измъкнал от торбата си бучка сирене.

И като стиснал в шепа камъка заедно със сиренето — потекла вода.

Змеят се смаял:

— Брей, ти си бил пъл юнак от мен. Хайде да станем побратими!

— Бива — отговорил Хитър Петър и станали побратими.

Тръгнали да ходят заедно. Вървели, вървели, стигнали до едно лозе. Сред лозето — висока череша с узрял плод. Змеят, нали бил великан, почнал да бере узрели череши от върха и да ги лапа с шепи. Хитър Петър се въртял под черешата и се облизвал, защото не достигал узрял плод.

— Яж, побратиме! — поканил го змеят.

— Не ги стигам — отвърнал Хитър Петър.

Тогава змеят хванал върха на черешата и я огънал цялата надолу.

— Бери сега и дръж здраво!

Хитър Петър стиснал здраво един клон, откъснал черешка, но преди да я сложи в устата си, змеят пуснал приведеното дърво, то се изправило нагоре и Хитър Петър изхвърчал като птица през върха. Прехвърлил черешата и паднал до една трънка. Под трънката бил задрямал заек. Заекът изскочил и побягнал.

— Побратиме, какво направи? — попитал змеят.

— Абе какво — видях оня заек и си рекох: „Чакай да прескоча черешата и да го хvana за ушите!“ Но избяга проклетникът.

Змеят се учудил още повече. Отишли по-нататък, навлезли в една гора, пълна с дивеч: зайци, сърни, елени.

— Искаш ли — предложил змеят — да заградим тая гора с висока стена и да изловим дивеча, че да го опечем и да го изядем?

— Как да не искам? — отговорил Хитър Петър.

Запретнали ръкави. Змеят помъкнал цели канари и почнал да трупа. Трудил се юнашки, а Хитър Петър пълнел с кал малките дупки между камъните. Както и да е, направили висока стена, заградили гората, изловили всички дивеч, опекли на шиш сто елена, двеста сърни и петстотин зайци. Седнали да ядат. Змеят лапал по три заека на залък, а Хитър Петър едва смогнал да изяде една плешка от младо сърненце. Мръкнало се. Прибрали се да спят в змейовата пещера. Вещицата ги посрещнала и попитала на змейски език, за да не разбере Хитър Петър:

— Кой е този?

— Мой побратим.

— Какъв е той?

— Пъл юнак е от мене.

— Защо не го утрепеш?

— Как да го утрепя? — попитал змеят.

— Нощес, като заспи, вземи най-тежкия чук и удрий!

Хитър Петър — нали бил хитрец, всички езици разбирал — знаел и змейски. Уплашил се много, но нищо не рекъл. Легнали. Като духнали светилото, той тихо станал, излязъл навън, напълнил един чувал с камъни и го мушнал под чергата на мястото, дето бил лежал. Сетне се потулил зад вратата и зачакал да види какво ще стане. Към полунощ змеят станал, грабнал един чук — сто кила тежък — и почнал

да налага чуvalа. Като биел камъните — искри изскачали. Бил, бил, най-сетне рекъл:

— Утрепах го! — и легнал да спи.

На сутринта Хитър Петър излязъл от къта, дето се бил крил, и викнал:

— Добро утро, побратиме!

Змеят опулил очи:

— Бе, ти жив ли си още, нали те утрепах нощес с чука?

Хитър Петър се засмял:

— Тъй ли? Пък аз мислех, че бълха ме хапе. Не се мъчи да ме убиваш, защото съм калин.

— Че какси кален?

— С вряла вода.

— Хайде и мене да калиш — рекъл змеят, — нали сме побратими.

— Защо да не те каля? Ще те каля? Кажи на бабата да сгорещи един казан с вода.

Змеят тозчас повикал вещицата и поръчал по-скоро да напълни казана с вода и да накладе огън. Когато водата в казана завряла, Хитър Петър накарал змея да влезе в една бъчва. Змеят се намърдал в бъчвата, а Хитър Петър заковал здраво дъното на бъчвата, като оставил само една малка дупка, през която почнал да налива вряла вода. Змеят вътре запищял:

— Олеле, побратиме, изгорях!

— Търпи, побратиме, за да се калиш като мен! — утешавал го Хитър Петър.

Като напълнил бъчвата додоре, Хитър Петър рекъл на вещицата:

— Нека стои до довечера вътре, за да стане по-як от желязо! Щом залезе слънцето, разбий бъчвата и го пусни да излезе.

Отишъл си Хитър Петър, а вещицата изчакала хубаво да се мръкне. Когато огряла месечината, разбила бъчвата и що да види — змеят се бил озъбил.

Тъй загинал последният змей.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.